

Arrest

nr. 236 414 van 5 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. PEXSTERS
Steenweg 161
3870 HEERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. PEXSTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 10 januari 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Op 10 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het onder punt 1.1. vermelde verzoek aangezien verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“NIET-ONTVANKELIJK VERZOEK (INTERNATIONALE BESCHERMING IN EEN ANDERE EU LIDSTAAT)

B. G., Y. (..)

Nationaal nummer: xxxxxxxxxx

CG nummer: xxxxx

DVZ nummer: xxxxxxx

Asielaanvraag: 10/01/2019

Overdracht CGVS: 14/06/2019

U werd op 6 januari 2020 op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord, bijgestaan door een tolk die het Tigrinya machtig is, van 9.15u tot 10.46u. Uw advocaat, Meester C. Pexters, was bij dit persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Eritrees staatsburger, afkomstig van Mahakuk, district Areza, provincie Debub, in Eritrea. U verklaarde in het verleden al te zijn opgesloten en mishandeld na een arrestatie omwille van een vermeende poging om het land te verlaten. Sedert eind 2009 vervulde u uw militaire dienstplicht. Toen u een keer te laat terugkeerde van verlof, kreeg u te horen dat u hiervoor een zware gevangenisstraf riskeerde. Daarom ontvluchtte u uw land Eritrea op 15 juni 2014.

In januari 2018 kwam u in Italië aan. Luidens uw verklaringen vroeg u er geen asiel maar werden er wel vingerafdrukken van u genomen door de Italiaanse autoriteiten. U werd overgebracht naar een vrijwilligersopvangcentrum in Rome. In juni 2018 verliet u dit opvangcentrum voor een vergeefse poging om Italië te verlaten richting België. Toen u drie dagen later terugkeerde naar het opvangcentrum werd u de toegang geweigerd omdat u het centrum zonder toelating had verlaten. U leefde voortaan bijna twee maanden op straat. Om die reden en omdat u verwachtte geen werk te vinden in Italië verliet u dit land in augustus 2018 en reisde u naar België. Op 14 augustus 2018 kwam u aan in België. Op 10 januari 2019 vroeg u asiel bij de bevoegde Belgische instanties.

Ter staving van uw asielerzoek legde u volgende documenten neer: kopieën van de Eritrese identiteitsbewijzen van uw ouders, een Belgisch attest om een moederschapsuitkering te verkrijgen, uitgaande van uw vroegere partner met wie u een kind verklaart te hebben.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Italië.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Italië hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Italië gelden. In het bijzonder verklaart u dat u in geval van terugkeer naar Italië geen kans heeft om werk of onderdak te vinden.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Italië verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat

voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U slaagt er alvast niet in aannemelijk te maken dat in uw geval dusdanig sprake zou zijn van een systematisch onvermogen in hoofde van de Italiaanse overheid om steun en structuren te bieden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u voor een groot deel van uw verblijfsperiode in Italië onderdak had in een opvanginitiatief, dat u dit initiatief vrijwillig had verlaten en dat u daarna bij uw terugkeer enkele dagen later de toegang tot dit initiatief werd geweigerd. Verder blijkt dat u hierop geen enkele poging heeft gedaan om een alternatieve opvang te zoeken.

Evenmin heeft u een poging gedaan zich te informeren over uw kansen om alternatieve opvang te realiseren (CGVS p. 7-8). Voor wat betreft uw verwijzing naar werkloosheid blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u in dit kader louter socio-economische beperkingen aanhaalt. U geeft aan geen vluchteling te hebben ontmoet die werk had in Italië. Ook voor Italianen is er geen werk, getuige daarvan uw vaststelling dat ook Italianen buiten Italië naar werk gaan zoeken. Verder geeft u aan in Italië geen poging te hebben gedaan om zelf werk te vinden (CGVS p.7). Bij gebrek aan enig reëel initiatief in uw hoofde om werk of onderdak voor zichzelf te realiseren maakt u hoegenaamd niet aannemelijk dat de Italiaanse autoriteiten tekort zouden zijn geschoten in het inrichten van noodzakelijke voorzieningen voor u.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Italië en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Italië loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te beïnvloeden of weerleggen.

De kopieën van de Eritrese identiteitsbewijzen van uw ouders bewijzen louter de Eritrese nationaliteit van uw ouders, informatie die in bovenstaande beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Deze stukken bieden echter geen informatie die betrekking heeft op uw beschermingsstatus of

bestaansomstandigheden in Italië. Verder legde u een Belgisch aanvraagdocument voor een moederschapsuitkering neer, met de specifieke intentie persoonsgegevens te communiceren over de vrouw met wie u een relatie heeft gehad tijdens uw verblijf in Italië, en met wie u intussen een kind verklaart te hebben. Het neergelegde document bevat alleszins geen enkele informatie over uw specifieke relatie tot het kind of tot diens moeder. Evenmin bevat dit stuk informatie aangaande uw beschermingsstatus of bestaansomstandigheden in Italië.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen.

Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In twee middelen betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel- Geen internationale bescherming

Verzoeker stelt dat hij geen internationale bescherming heeft gekregen in Italië. Verzoeker heeft nooit asiel aangevraagd in Italië.

Verzoeker stelt dat hij alleen vingerafdrukken heeft gegeven.

Verzoeker is van oordeel dat hij met een andere persoon wordt verwisseld.

Verzoeker heeft nooit geen document/attest ontvangen dat hij internationale bescherming zou hebben ontvangen in Italië.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Tweede middel- niet beroep op toegekende bescherming

In hoofde is verzoeker van oordeel dat hij geen internationale bescherming geniet in Italië.

In ondergeschikte orde is verzoeker van oordeel dat hij geen beroep kan doen op deze bescherming.

Indien verzoeker zou moeten terugkeren naar Italië dient hij op straat te leven.

Verzoeker kan er eveneens niet werken.

Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat niet om vast te stellen dat de basisrechten in Italië gegarandeerd zijn en dat de levensomstandigheden er menselijk of niet vernederd zouden zijn.

Verzoeker krijgt bij zijn terugkeer naar Italië geen toegang tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting.

Dat het tweede middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.3. Waar verzoekende partij ontkent internationale bescherming te hebben gekregen in Italië en aldaar nooit asiel te hebben aangevraagd, blijkt evenwel uit nazicht van het administratief dossier dat de Italiaanse autoriteiten op 28 februari 2019 bevestigd hebben dat verzoekende partij in Italië internationale bescherming heeft gekregen alsook een verblijfsvergunning als erkend vluchteling uitgegeven in Rome en die geldig is tot 8 april 2023.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen alsook het ontkennen dat zij degene is die internationale bescherming heeft gekregen in Italië, doch weerlegt noch ontkracht hiermee de objectieve informatie uitgaande van de

Italiaanse autoriteiten d.d. 28 februari 2019 waaruit blijkt dat verzoekende partij in Italië wel degelijk erkend werd als vluchteling.

2.4. Daar waar verzoekende partij voorts in het verzoekschrift haar eerder afgelegde verklaringen omtrent haar leefomstandigheden in Italië in herinnering brengt, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partij nog steeds niet concreet aantoonde dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd, te weerleggen.

In casu wordt dienaangaande in de bestreden beslissing evenwel vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij wel degelijk een groot deel van haar verblijf in Italië onderdak heeft gekregen in een opvanginitiatief en dat, nadat zij dit vrijwillig had verlaten en haar de toegang werd geweigerd, zij geen enkele poging heeft ondernomen om alternatieve opvang te zoeken. Evenmin deed zij enige poging om werk te zoeken.

Zo blijkt ondermeer uit haar verklaringen dat zij eind januari 2018 in Italië aankwam en tot augustus 2018 aldaar is gebleven. Zij stelde bij aankomst opgevangen te zijn geweest. Zij verliet op 18 juni 2018 de opvangplaats om te proberen Italië te verlaten. Toen zij trachtte terug te keren naar de opvang werd zij niet meer toegelaten en verklaarde zij dat zij op straat moest verblijven (gehoorverslag CGVS, p.4). Verder verklaarde verzoekende partij dat het niet haar bedoeling was om in Italië te blijven en ook dat zij niet naar daar terug wil (gehoorverslag CGVS pp. 6-7). Zij verklaarde verder dat zij niet geprobeerd heeft ander onderdak te vinden omdat ze niet wist hoe ze in een ander kamp kon verblijven en omdat ze van plan was Italië te verlaten. Zij stelde ook niet nagevraagd te hebben of een mogelijkheid bestond om in een ander kamp te verblijven. Verzoekende partij verklaarde ook nooit werk gezocht te hebben in Italië (gehoorverslag CGVS, p. 7-8).

Lezing van de verklaringen van verzoekende partij kan niet anders dan doen besluiten dat verzoekende partij nooit een reële poging ondernomen heeft in Italië om voor zichzelf onderdak en werk te zoeken. Verzoekende partij heeft geen enkele ernstige poging ondernomen om haar leven in Italië uit te bouwen. Dit volledig ingegeven door de intentie niet in Italië te blijven maar door te reizen naar een andere lidstaat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. In het licht van haar verklaringen maakt zij niet aannemelijk dat de Italiaanse autoriteiten tekort zijn geschoten in het inrichten van de noodzakelijke voorzieningen.

Verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan het herhalen van haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij echter de gedane vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

2.5. De Raad duidt er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, problemen betreffen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel

risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoekende partij internationale bescherming verkreeg in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

2.6. De Raad onderstreept ten slotte nog dat, zo blijkt uit wat voorafgaat, verzoekende partij niet in concreto aantoont dat zij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting.

2.7. De Raad besluit dat verzoekende partij niet in concreto aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Italië wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.8. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

2.9. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER